

JOŽE UDOVIČ

BLODNJE

Željan strmeti v čudovitosti sveta,
oči vse polne lakote in gnan
kot lastovka, ki čuti daleč topel dan,
sem šel, da mi srce pred njimi strepeta.

Sem šel odpirat z želja, z upora ključi
si pot k viharji, razbesneli luči,
čez vse vzporednike, tokove in ločnice
sem žeji šel iskat očarujoče zelenice.

Polagal je roko na čelo vneto
mi čuden zapeljivec, tvezel je o mani
utehe, prekanjeni so čuti, vsi pijani
že bledli hvalo za usmiljenje prejeto.

Toda nad mano je obesil sončni mrk,
v vseh znamenjih nebeških luči zamračene,
kot da se kuga, lakota in vojska žene
v grmečem nebu grozo skrivnih črk.

Verjel sem v strahu vanj in rekel: »Zašepeči
prestrašenemu sluhu svoje rešnje reke,
pogasi plamene v ognjeni peči
dni in olja kani na ožgane veke.

Zahtevaj vso, najzadnjo odkupnino
in voljneje jo bom trpel kot vsi pred mano,
le daj mi videti, spoznati obsijano
zemljo obljub, nad njo neba sijajno srebrnino.«

On pa ni Bog, je samo oče novih zmed —
poslal mi s takim trupom je strelico,
ki širi z vedno novimi strastmi zenico,
a ji pusti v nočeh le mrzle zvezde štet.